ΕΤΟΣ ΙΕ'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1901 Ἀριθ. 660

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27 Ὁδὸς Πανεπιστημίου 27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π.μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία **ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.**

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μία γυναικεία ἑορτή. — Κύπρος (ποίημα Κωστῆ Παλαμᾶ).—Τὸ μέλλον τῆς ἀνθρωπότητος διὰ τῆς Ἑλλάδος (ὑπὸ κ. Ἰουλιέττας Ἀδάμ).—Αἱ γυναῖκες εἰς τὴν Κυπριακὴν Ἔκθεσιν. — Τὸ κάλλος τοῦ γυναικείου κτενίσματος ἀνὰ τοὺς αἰῶνας. — Ἡ φιλία Ε. (ὑπὸ δος Μαρίας Πινέλλη).—Ἡ Μάγισσα.—Συνταγαί. Εἰδοποιήσεις. Ἐπιφυλλίς. Τὸ πολύτιμον βιολὶ (μετάφρασις ὑπὸ δος Μαρίας Ζερβουδάκη).

ΜΙΑ ΕΟΡΤΗ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ

Ἑορτὴ μητρικὴ μᾶλλον, ἑορτὴ στοργῆς καὶ ἀγάπης καὶ ἐνδιαφέροντος τῆς γυναικὸς πρὸς τὴν μικράν, μικρὰν ἡλικίαν, πρὸς τὸν κόσμον τῶν νηπίων, τὰ ὁποῖα ὁ Χριστὸς ἠγάπησε καὶ ἔταξεν εἰς τὴν πρώτην βαθμῖδα τῶν ἐκλεκτῶν του. Ἑορτή, ἡ ὁποία καθιστᾷ στενωτέρους τοὺς δεσμοὺς τῆς Ἑλληνίδος πρὸς τὸ ἐθνικὸν μέλλον τῆς χώρας, πρὸς τὴν ἀναγέννησιν τῆς φυλῆς πρὸς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς κοινωνικῆς εὐημερίας. Παρὸν ἀγάπης καὶ ἰδανικῶν κυοφορεῖ μέλλον ἐλπίδων καὶ δόξης.

Ἡ γυνή, τὴν ὁποίαν ἐμπνέει ἡ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ, ἡ γυνὴ ἡ ὁποία ἔχει ὡς πρότυπον τὴν μεγάλην μητέρα τῆς ἐξιλασθείσης ἀνθρωπότητος, ἡ γυνὴ ἡ ὁποία ἔχει συνείδησιν τῆς δυνάμεώς της καὶ ἡ ὁποία κάμνει χρῆσιν αὐτῆς διὰ τὴν ἀνθρωπίνην τελειοποίησιν, ἤρχισε νὰ ἀφυπνίζεται παντοῦ, νὰ μὴ εἶναι ἡ μονὰς μόνον, ἀλλὰ νὰ πολλαπλασιάζεται βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον, ὥστε νὰ ἐπιτελῇ θαύματα.

Μία τοιαύτη συγκέντρωσις γυναικῶν ἐτέλει τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην σεμνὴν ἑορτὴν εἰς ἓν ἁπλοῦν καὶ ταπεινὸν οἴκημα, τὸ ὁποῖον ηὐλόγησεν ἡ Ἐκκλησία μὲ τὰς εὐχὰς τοῦ ἀρχηγοῦ της καὶ ἡγίασεν ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἀλληλεγγύη, τῆς ὁποίας μέγας παράγων καὶ σπουδαιότατος ἐργάτης εἶναι ἡ γυνή.

Εἰς τὴν ἑορτὴν αὐτὴν ὑπὸ τὰ ἄσματα καὶ τὰ παίγνια ἑκατὸν μικρῶν, μικρῶν παιδιῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων, τίς οἶδε, ποῖαι μεγαλοφυΐαι καὶ ποῖαι μετριότητες καὶ ποῖα ἔνστικτα εὐγενῆ ἢ πονηρὰ κυοφοροῦνται, εἰς τὴν ἑορτὴν αὐτήν, ἐνῷ οἱ ἱερεῖς μὲ τὰ χρυσᾶ των ἄμφια ἔψαλλαν τοὺς ποιητικοὺς τῆς ἐκκλησίας μας ψαλμούς, μοὶ ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐτελεῖτο μία μυστικὴ ἱεροτελεστία ψυχῶν, ὡς νὰ συνήπτετο ἐν θεῖον συμβόλαιον πνευμάτων, ὡς νὰ ἐδίδετο εἰς ἀρραβὼν κοινωνικῆς ἰσοπεδώσεως μεταξὺ τῶν εὐγενῶν κυριῶν καὶ τῶν μικρῶν νηπίων.

Καὶ ἐνῷ τὸ θυμίαμα ἀνήρχετο πρὸς τὰ ἄνω ὑπὸ τὴν χεῖρα ἥτις ἐκίνει τὸ χρυσοῦν θυμιατήριον, μοὶ ἐφαίνετο ὅτι ἐσκόρπιζε πέριξ καὶ παντοῦ εἰς τὸ ταπεινὸν οἴκημα ἓν ἄρωμα ὡς τοῦ λιβανωτοῦ τῶν μάγων, οἱ ὁποῖοι ἦλθαν ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς γῆς διὰ νὰ προσκυνήσουν τὸ ἀθάνατον παιδίον τῆς ἀναγεννηθείσης ἀνθρωπότητος.

Κάθε ψυχὴ παιδική, ἀθῴα καὶ εὔπλαστος, δύναται νὰ ὑψωθῇ μέχρι τοῦ θείου παιδίου καὶ νὰ πραγματοποιήσῃ εἰς τὴν γῆν τὸ ὄνειρον, τὸ ὁποῖον ὁ πατὴρ ἐκείνου συνέλαβεν εἰς τὸν οὐρανόν.

Καὶ κάθε γυνή, ἡ ὁποία ἀναλαμβάνει τὸ ὡραῖον καὶ δύσκολον ἔργον τῆς καλλιεργείας τῆς παιδικῆς ψυχῆς, κάθε μητέρα εὐτυχής, ἡ ὁποία δύναται νὰ μοιράζῃ τὰς φωτισμένας φροντίδας της καὶ εἰς τὰ παιδιὰ ἐκείνων, τὰς ὁποίας ἡ φύσις καὶ ἡ τύχη ἔχει ἀδικήσει, ὑψοῦται μέχρι τοῦ θρόνου τῆς μεγάλης μητρὸς τοῦ θείου παιδίου. Καὶ ἐνῷ ἔβλεπον μελανειμονοῦσαν ἐν τῷ μέσῳ ὅλων μας τὴν κ. Αἰκατερίνην Λάσκαρίδου, τὴν παρ' ἡμῖν ἱδρύτριαν τῆς μεγάλης ἀγάπης τῶν εὐτυχῶν μητέρων πρὸς τὰ ἀπόκληρα τῆς τύχης μικρά, τὴ γενναίαν καὶ ἀκούραστον παιδαγὸν δύο γενεῶν, ἡ ὁποία ἀφιέρωσε τὴν ζωήν της εἰς τὸ ὡραῖον ἔργον τῆς ἐπιστημονικῆς διαπλάσεως τῶν ἁπαλῶν ψυχῶν τῆς μικρᾶς, μικρᾶς ἡλικίας, μοὶ ἐφάνη ὡς νὰ περιέβαλε τὴν ὡραίαν μορφήν της ἐν ἀκτι-

νωτὸν ἁγιότητος καὶ νίκης· ἀκτινωτόν, τὸ ὁποῖον περιβάλλει πάντοτε καὶ αἰωνίως τὰς μορφὰς τῶν ἀποστόλων καὶ προμάχων τῶν μεγάλων καὶ εὐγενῶν ἰδεωδῶν.

ΚΥΠΡΟΣ

Καλῶς μᾶς ἤρθατε, παιδιά ! Στὴν Κύπρο τὴν ἀέρινη,
Στὴ Μακαρία γῆ,
Στάζει τὸ μέλι διαλεχτὸ σᾶν πρῶτα ; Ἀκόμα γίνεται
Τ' ὀλόγλυκο κρασί ;

Ἡ χαρουπιὰ ἡ ὀλόχλωρη λέει τὰ παληὰ καὶ τ' ἄξια
Τῆς ἀργυρῆς ἐλῆᾶς ;
Καὶ τ' ἀηδόνι τραγουδεῖ στὴν εὐωδιὰ τοῦ λάδανου
Τὰ πάθη τῆς καρδιᾶς ;

Κ' οἱ ἀκρογιαλιὲς λαχταριστὲς, τ' ἀραξοβόλια ὀλόβαθα
Καὶ τ' ἀκροτόπια ὀρθὰ.
Τὸ καρτεροῦνε τῆς θεᾶς τὸ ὑπέρκαλο ξαγνάντεμα
Καὶ δεύτερη φορά ;

Καλῶς μᾶς ἤρθατε παιδιά ! Στὴν Κύπρο τὴν πολύχαλκη,
Στὴν καρποφόρα γῆ,
Ἀκόμα ἡ Μοῖρα τῆς ὀργῆς, ἡ Μοῖρα ὅλων τῶν ὠμορφων,
Ξεσπάει καὶ καταλεῖ ;

Λυσσάει μὲ τὴν ἀναβροχιὰ, μὲ τὴν ἀκρίδα μαίνεται,
Χτυπάει μὲ τὴ σκλαβιά ;
Στ' ὠραῖο πολύπαθο κορμὶ ἡ ἀγνὴ ψυχὴ δὲν ἔσβυσε ;
Πέστε το, ἐσεῖς παιδιά !

Καλῶς μᾶς ἤρθατε παιδιά, καὶ φέρτε, κελαϊδίστε μας
Τὸ εὐγενικὸ νησί.
Μέσ' 'στὴ βαθειά της ἀγκαλιὰ μητέρα ἡ ἄσπρη θάλασσα
Νὰ κρύψῃ ἐσὲ ζητεῖ.

Τοῦ κάκου στεριὲς πέλαγα, λαοὶ τρυγύρω σου ἤμεροι
Καὶ βάρβαροι λαοί
Σὲ εἶδανε, σὲ ὠρέχτηκαν, καὶ κατὰ σένα χύθηκαν
Ἀσία καὶ Ἀφρική.

Ρωμαίους καὶ Σαρακηνοὺς, Τούρκους καὶ Φράγκους γνώρισες !
Ὦ Ροδαφνοῦσα ἐσύ,
Ἀπὸ τὴ Δύσι ὁ βασιλιὰς κι' ὁ Ρήγας σ' ἐρωτεύτηκαν
Ἀπ' τὴν Ἀνατολή.

Κι' ἀπ' τὸν καιρὸ ποῦ σὲ νύφανε θαλασσομάχοι Φοίνικες,
Ὡς τώρα ποῦ σοφὰ
Πατάει 'ς ἐσένα ὁ Βρεττανὸς πολλοὺς ἀφέντες ἄλλαξες.
Δὲν ἄλλαξες καρδιά.

Κ' εἶνε ἡ καρδιά σου ἐσὲ πιστὴ, καὶ δένεις μὲ γητέματα,
Καὶ πῆραν ἀπὸ σὲ
Μιὰ ρίζα τὰ διαβατικὰ, καὶ μοίρανε τ' ἀλλότρια
Δική σου χάρη, ὦ ναί !

Καὶ τὴν Ἀστάρτη ξέγραψεν ἡ θεία Ποθοκρατόρισσα
Ποῦ γέννησαν οἱ ἄφροὶ,
Κι' ἀπὸ τῆς Τύρου τὸ Μελκὰρθ, καὶ μὲ τὰ σπλάγχνα σου, ἔπλασες]
Τὸν Ἕλληνα Ἡρακλῆ

Κι' ἀφοῦ πετόξαν οἱ θεοὶ, καὶ τῆς Παφίας ἀπόμεινε
Συντρίμματα ὁ βωμὸς,
Ἡ Ροδαφνοῦσά σου ἔφτασε, καὶ γίνηκε τραγοῦδί σου,
Καὶ σ' ἄναψε, καῦμός.

Καὶ τοῦ Ἡρακλῆ τὸ ρόπαλον ἐπῆρε καὶ κυνήγυσε
Τὸν ξένο, ἐκδικητής.
Κ' ἐσὲ λιημέρι του ἔκαμε, τὸ κάλεσμα προσμένοντας
Τὸ μέγα, ὁ Διγενής.

Κ' ἐσὺ κρυφοζωντάνεψες, ὡραῖο νησὶ, καὶ φύλαξες,
Κ' ἐσὺ τὰ προσκυνᾶς,
Τῆς Ρωμοσύνης τὰ εἴδωλα· τῆς Ὠμορφιᾶς τὸ εἴδωλο
Καὶ τῆς Παλληκαριᾶς.

Ἀπὸ τὰ κέδρα τοῦ Ὄλυμπου σκαλίστε γοργοκάραβα,
Ὦ Ἀκρίτα ! Ὦ Ροδαφνοῦ !
Ἢ κάμετε καράβια σας τὰ ὀλάνθιστα κ' ὀλόδροσα
Φτερούγια τοῦ Ἀπριλιοῦ !

Καὶ τῶν Ἑλλάδων τὰ νεκρὰ ἀκρογιάλια γύρα φέρτε τα,
Ξυπνῆστε ἕνα βορειᾶ,
Ἁπλῶστε ἕνα τρικύμισμα, κι' ἀστράψτε ἐμπρὸς καὶ μέσα μας
Τὰ ὡραῖα, τὰ δυνατά.

Καλῶς μᾶς ἤρθατε παιδιά ! Σ' ἐσένα Κύπρο ἀέρινη,
Ὦ Μακαρία γῆ,
Πῆγεν ὁ μέγας Ἔρωτας καὶ χτύπησε, κι' ἀνάβρησε
Θαυματουργὴ πηγή.

Στοιχειὸ ὠργισμένο τὴν πηγὴ βαθειὰ τὴν καταχώνιασε.
Ὦ χέρι ὀνειρευτὸ
Ποῦ πάντα σὲ προσμένουμε, ξεσκέπασε, καὶ φέρε μας
Τὸ ἀθάνατο νερό !

Καλῶς μᾶς ἤρθατε, παιδιά ! Στὴν Κύπρο τὴν ἀέρινη,
Στὴ Μακαρία γῆ.
Στ' ὠραῖο πολύπαθο κορμὶ ἡ ἀγνὴ ψυχὴ δὲν ἔσβυσε.
Καὶ ζῇ, καὶ ζῇ, καὶ ζῇ !

Κωστῆς Παλαμᾶς

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ ΔΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ε'

Ἐπανερχόμενοι οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες εἰς ἑαυτοὺς δὲν κωλύονται βεβαίως νὰ χρησιμοποιήτουν ἐν τῇ παρόδῳ των τὰς νέας ἐπινοήσεις, εἰς τὰς ὁποίας τόσην δίδει σημασίαν ὁ σύγχρονος λεγόμενος πολιτισμός· αἱ ἐφευρέσεις αὗται, τὰς ὁποίας θὰ ὀνομάσω «ὑπηρεσιακὰς» εἶναι κατωτέρας τάξεως καὶ ἀνίσχυροι νὰ ἐμποδίσουν τὴν πρόοδον πρὸς τὰς κορυφὰς τοῦ παρελθόντος. Ὁ ἀτμὸς καὶ ὁ ἠλεκτρισμὸς δύνανται νὰ ταχθοῦν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν πολλαπλῶν ἀναγκῶν τῶν Ἑλλήνων, χωρὶς νὰ ἐμποδίζουν τὴν ἐξέλιξιν τῆς ἀναγεννητρίας διανοίας των.

Ὅλαι αἱ μηχανικαὶ ἐπινοήσεις, ὅλαι αἱ ἀπολύτως φυσικαὶ καὶ ὑλικαὶ ἀνακαλύψεις θὰ γίνωσιν ὑποχείριοι, τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν οἱ Ἕλληνες θὰ ἐργασθοῦν εἰς τοῦτο, παρὰ τῶν ἐπιστημῶν, εἰς ἃς τὸ θεῖον συγκιρνᾶται μετὰ τοῦ ἀνθρωπίνου, τῶν ἐπιστημῶν τούτων τοῦ παρελθόντος, ἃς τὰ συσσωρευθέντα τοῦ χρόνου νέφη μᾶς κρύπτουν ἀκόμη.

Ἡ στιγμὴ προσεγγίζει, καθ' ἣν ὁ παλαιὸς αἰθὴρ, ὁ ἐπὶ αἰῶνας καταφρονηθεὶς ὑπὸ τῆς ἐφηρμοσμένης ἐπιστήμης, θὰ ἀναλάβῃ τὴν σημασίαν του καὶ θὰ ἐξηγήσῃ ἐκεῖνο, τοῦ ὁποίου οἱ μέγιστοι σοφοὶ ζητοῦν εἰς μάτην τὸν ὁρισμόν.

Ὁ διάσημος Γάλλος χημικὸς κ. Berthelot ἐγέλασε πολὺ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν τοῦ εἶπον ὅτι χάρις εἰς αὐτὸν ἡ χημεία εἶχεν ἤδη προοδεύσει ἀρκετά, ὥστε νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὴν ἀλχημείαν· ὅτι εὑρίσκετο εἰς τὰ πρόθυρα τῆς ἀρχαίας ἐπιστήμης καὶ ὅτι ἡ σύγχρονος ἐπιστήμη δὲν ἠδύνατο νὰ προχωρήσῃ περισσότερον. Τὴν ἑσπέραν καθ' ἣν εἶπον εἰς τὸν κ. Rerthelot ὅτι εἷς τόμος τῆς Ἀλεξανδρινῆς Σχολῆς θὰ τοῦ ἐμάνθανε πᾶν ὅ,τι ἠγνόει, ἐνόμισα ὅτι οἱ παριστάμενοι θὰ μὲ ἐξελάμβανον ὡς τρόφιμον φρενοκομείου.

Ὁ κ. Berthelot ὡμολόγησεν ἔκτοτε εἰς τὸν τόμον του ἐπὶ τῆς ἀλχημείας ὅτι ἡ δοξολογία μου ἐκείνη ἦτο ἁπλούστατα μία ἀλήθεια.

Ἡ πυρκαϊὰ τῆς βιβλιοθήκης τῆς Ἀλεξανδρείας εἶναι τὸ μεγαλείτερον, τὸ μᾶλλον ἀνεπανόρθωτον δυστύχημα, τὸ ὁποῖον ὑπέστη ἡ λευκὴ φυλή.

Ἡ Ἑλλὰς δὲν ἠδυνήθη νὰ ὁρίσῃ τὸ ποσὸν τῆς ὑπερτάτης τελειότητος εἰς πᾶν ὅπερ γνωρίζομεν περὶ αὐτῆς, χωρὶς νὰ μᾶς εἶναι ἐπιτετραμμένον νὰ βεβαιώσωμεν τὴν ἐντέλειαν ταύτην εἰς ὅ,τι μᾶς ἔμεινεν ἄγνωστον περὶ αὐτῆς.

Ἐξανθρωπίζοντες τὰς θείας ἐκδηλώσεις καὶ θεοποιοῦντες τὴν φύσιν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἔθεσαν εἰς συνάφειαν ὅλας τὰς διαμέσους δυνάμεις τὰς δευτερευούσας μεταξύ των μετὰ τοῦ ὑπερφυσικοῦ.

Διὰ τοῦτο ὁ παντοδύναμος θεός, ὁ ὁδηγῶν τὰ πλάσματά του εἰς τὴν ὁδόν, ἣν ὁρίζει δι' αὐτά, ἠυδόκησεν, ὥστε, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ καλλιτεχνικὴ καὶ ἐπιστημονικὴ ἐξέλιξις τῆς Ἑλλάδος ἔρθασεν εἰς τὸ ἀπώγεόν της, αὐτὴ ἡ ὑπὲρ πάσας ἀνθρωπίνη νὰ εἶναι ἐκείνη, ἥτις θὰ διηύθυνε, διὰ τῶν φιλοσόφων της, τὸ πνεῦμα τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὴν πνευματικότητα. Ὁ Πλάτων προπαρεσκεύασε μαθητὰς διὰ τὸν Χριστόν.

Ἀλλὰ δὲν θὰ ὁμιλήσω ἢ περὶ τῶν βασιλείων τοῦ κόσμου τούτου.

Ἡ χριστιανικὴ ἀποκάλυψις ἔθηκε πλησίον εἰς αὐτὰ τὸ βασίλειον τοῦ θεοῦ. Ὁ θάνατος ἔγεινεν ἡ ἀθάνατος ζωὴ καὶ αἱ ψυχαί μας σωθεῖσαι διὰ τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ δύνανται νὰ διίδουν τὴν ἄνευ τέλους ἀνάβασιν πρὸς τὸν Θεόν.

Οἱ Ἕλληνες δὲν ἠδυνήθησαν νὰ εὕρουν κατοικίας διὰ τὰς σκιὰς ἢ εἰς τὰ βάθη τῆς γῆς καὶ δὲν ἀντελαμβάνοντό τι δυνάμενον νὰ συγκριθῇ μὲ τὴν ζωήν. Ἡ ἀποστολή των ἦτο νὰ δώσουν εἰς τὴν ζωὴν αὐτὴν τὸ μεγαλείτερον μέρος τῆς ἀνθρωπίνης της ἀξίας.

Καὶ διὰ τοῦτο ὅταν αἱ ἀνταμοιβαὶ τοῦ θανάτου ἀπέσπων πολὺ μέγαν ἀριθμὸν ἀνθρώπων ἀπὸ τῆς γῆς, ὅταν ἡ ὑπερβολικὴ πνευματικότης καὶ ὁ ἀσκητισμὸς ἔθεσαν εἰς κίνδυνον τὸν νόμον τοῦ αἰωνίου πλάστου, ὅστις θέλει, ἀφοῦ ἐπλάσθημεν ἄνθρωποι, νὰ μείνωμεν ἄνθρωποι, ἔκαμε νὰ ἀναγεννηθῇ ἐν Ἰταλίᾳ ἡ Ἑλληνικὴ τέχνη, ἡ ἐπιστήμη τῆς ζωῆς.

Ἀλλ' ἡ ἐπιστήμη αὕτη ἐξελθοῦσα ἀπὸ τῆς πάλης κατὰ τοῦ ἀσκητισμοῦ ἔγινε καθ' ὑπερβολὴν ὑλιστική. Ἀπεσπάσθη βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἀπὸ τὴν παράδοσιν, εἰς ἣν ὤφειλε τὴν ἀναγέννησίν της, ἀπώλεσε τὴν αἴσθησιν τοῦ ὡραίου, τὸ στήριγμα τῶν μυήσεων, τὴν συνάφειαν μὲ τὰς ἐκδηλώσεις τῆς θεότητος.

Ἡ σημερινὴ ἐπιστήμη κατέστη ἡ ἐπιστήμη, ἡ ἀναστατοῦσα τὴν ἀνθρωπίνην διάνοιαν διὰ τῆς ἔκφρονος ἐνεργείας, ἡ ἐπιστήμη ἥτις διαφθείρει τὴν ἀνθρωπίνην ἠθικὴν διὰ τῆς ἐπικυρώσεως τῶν δικαιωμάτων τῆς σκαιότητος, ἡ ἐπιστήμη τῆς καταστροφῆς, ἡ ἐπιστήμη τοῦ ἀνθρωπίνου θανάτου.

Καὶ διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν εἰς τὴν παράδοσιν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, θεματοφύλακος τῆς ζωῆς καὶ τῶν ὑπερτάτων αὐτῆς μορφῶν, ὀφείλομεν νὰ ζητήσωμεν καὶ πάλιν τὸ μέλλον.

Ἰουλιέττα Ἀδὰμ

Η ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

Β'.

Αἱ γυναῖκες εἰς τὴν Κυπριακὴν Ἔκθεσιν

Βασιλεύουν, πρωτοστατοῦν. Εἶναι ὁ μεγάλος μοχλός, ὁ ὁποῖος θερμαίνει τὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ γεννᾷ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ ἑλκύει τὴν προσοχὴν καὶ προκαλεῖ τὸν θαυμασμὸν καὶ δίδει τὸ μέτρον τοῦ πολιτισμοῦ τοῦ λαοῦ, τοῦ ἑλληνικωτάτου καὶ ἐνθουσιώδους; καὶ πατριωτικοῦ λαοῦ τῆς Κύπρου.

Βεβαίως αἱ γυναῖκες τῆς Κύπρου ἐκέρδισαν τὸ Α'. βραβεῖον τῆς Ἐκθέσεως. Τοὐλάχιστον εἰς τὴν κρίσιν τὴν ἀμερόληπτον καὶ ὑγιᾶ ὅλων μας, ἡ γυναικεία βιομηχανία καὶ ἡ γυναικεία δρᾶσις καὶ ἡ γυναικεία ἐργασία ἔκαμαν θαύματα. Ἡ τριχαπτοποιία τῆς Κύπρου κατέλαβε τὴν πρώτην θέσιν καὶ ἠμπορεῖ νὰ ταχθῇ ἰσόβαθμος μὲ τὴν ποιητικωτέραν καὶ πλέον πολύτιμον τοῦ εἴδους τούτου βιομηχανίαν τῶν Βρυξελλῶν.

Τὰ κοπανέλια μας, τὰ ὁποῖα ἕως τώρα ἐθεωροῦντο ἓν εἶδος ὁπωσδήποτε ἐγχωρίου παραγωγῆς, καὶ τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ τὸ μερλέτον τῆς Βενετίας καὶ ἡ Ρωσσικὴ ντανέλα καὶ ἡ ταντέλα τῆς Μάλτας μὲ ἐλαφρὰς παραλλαγάς, τὰ κοπανέλια μας τίθενται εἰς δευτέραν σειράν, προκειμένου νὰ συναγωνισθοῦν μὲ τὴν μπιμπίλαν, τὴν καθαρῶς καὶ γνησίως καὶ ἀμιγῶς Ἑλληνικήν, ἡ ὁποία ἐστόλισε πάντοτε τὴν μπόλιαν κάθε γηραιᾶς μάμμης, ὅπου γωνία γῆς Ἑλληνικῆς, καὶ στολίζει ἀκόμη τὰ Σπετσιώτικα καὶ Ὑδραϊκὰ τσεμπέρια καὶ τὰ μεταξωτὰ ὑποκάμισα τῶν Ψαριανῶν καὶ τοὺς κεφαλοδέσμους τῶν χωρικῶν τῆς Κρήτης καὶ τῆς Θεσσαλίας.

Ἡ μπιμπίλα εἰς τὴν Κύπρον, ὡς φαίνεται ἀπὸ τὸν πλοῦτον τῆς ἐκθέσεως καὶ ἀπὸ τὴν τελειοποίησίν της, εἶνε εἷς κλάδος γυναικείας βιομηχανίας θαυμάσιος, καὶ ἀφῆκε τὰ μεταξωτὰ ὑποκάμισσα καὶ τὰ τσεμπέρια καὶ τοὺς κεφαλοδέσμους τῶν παλαιῶν χρόνων διὰ νὰ στολίσῃ σήμερον καπέλλα ποιητικῶς ἁβρά, καὶ μεταξωτὰ φορέματα χορῶν θαυμάσια καὶ νὰ ἀδελφωθῇ μὲ εὔπλαστα καὶ καὶ καλλίγραμμα σώματα εἰς ὑποδοχὰς ἑσπερίδων καὶ εἰς ἐπισήμους παρουσιάσεις ἡμέρας καὶ εἰς στολισμοὺς παντοειδεῖς.

Ἡ μπιμπίλα εἶναι μετὰ τὸ τρίχαπτον τῶν Βρυξελλῶν, ἡ μόνη, ἡ ὁποία ἐκτὸς τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς ἐλαφρότητος καὶ δεξιότητος τῆς χειρὸς ἀπαιτεῖ καὶ αἴσθημα τοῦ καλοῦ πολὺ ἀνεπτυγμένον. Διότι αὐτὴ μόνη εἶναι μεταξὺ ὅλων τῶν γυναικείων χειροτεχνημάτων, τὸ γλυπτικόν, οὕτως εἰπεῖν, ἔργον τῶν γυναικῶν. Μὲ τὴν βελόνην καὶ τὴν κλωστήν, βελονιὰν πρὸς βελονιὰν καὶ στίγμα πρὸς στίγμα σχηματίζονται ἄνθη ἀνάγλυφα καὶ μικραὶ ψυχαὶ καὶ ὅ,τι ἄλλο ὡραῖον καὶ ἐλαφρὸν ἐδημιούργησεν ἡ φύσις πρὸς στολισμόν της καὶ ἀντέγραψαν ἀπὸ αὐτὴν αἱ γυναῖκες δι' ἰδικόν των στολισμόν.

Ἡ μπιμπίλα ἔχει τέχνην, ρυθμὸν καὶ ἀνάγεται εἰς τὰς κλασικὰς κοσμητικὰς τέχνας, διὰ τοῦτο τόσον μᾶς ἐνθουσίασε καὶ ἐνθουσιάζει ὅλας καὶ ὅλους τοὺς ἐπισκεπτομένους τὴν Κυπριακὴν ἔκθεσιν. Ὅταν δὲ προχθὲς ἔλεγα, ὅτι ἡ Κυπρία γυνὴ δὲν ἔχει μόνον νὰ λάβῃ ἀπὸ ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ νὰ δώσῃ, βεβαίως εἶχον δικαιον. Ἐὰν ἐπρόκειτο μόνον τὸ Ἑλληνικώτατον αὐτὸ τρίχαπτον νὰ ἀναζήσῃ εἰς τὰς Ἀθήνας, διὰ τῆς Κυπριακῆς ἐκθέσεως, πάλιν τὸ κέρδος θὰ ἦτο μέγα.

Εἶναι εἷς κλάδος γυνακεῖος βιομηχανικὸς περισσότερον, εἷς κλάδος τὸν ὁποῖον δύνανται νὰ ἐμψυχώσουν τόσαι ἄργοι σήμερον χεῖρες, δεξιώνται εἰς τοιαύτας ἐργασίας, ἀσκόπως σπαταλῶσαι τὸν χρόνον των εἰς τὸ ἀηδέστατον crochet καὶ τὸ ἄσχημον φριβολιτὲ καὶ τὰς μηχανικὰς ἀπομιμήσεις τῶν εὐρωπαϊκῶν τριχάπτων, ἀπὸ τὰ ὁποῖα πλημμυροῦν ὅλαι αἱ ἀγοραὶ τοῦ κόσμου.

Ἀλλ' ἡ Κυπριακὴ Ἔκθεσις μᾶς ἐπεφύλασσε καὶ ἄλλας ἀποκαλύψεις. Ἡ ἐδῶ ὀλιγοήμερος διαμονὴ μερικῶν Κυπρίων καὶ αἱ μικραὶ ἑορταί, αἱ ὁποῖαι διωργανώθησαν εἰς τιμήν των μᾶς ἐγνώρισαν εὐφραδεῖς ῥήτορας καὶ ἐνθουσιώδεις τῶν πατρίων λάτρεις. Ὁ κ. Λανίτης εἰς τὴν φιλολογικὴν ἐσπερίδα, ἣν διωργάνωσεν ὁ Πκρνατσός, ὡμίλησεν εἰς τὰς ψυχὰς ὅλων μας μὲ μάγους λέξεις, ὑπαγορευομένας ἀπὸ καρδίαν μεγάλην καὶ ἀπὸ νοῦν ἰσχυρότατον. Σχεδὸν ἀπεμάθαμεν νὰ ἀκούωμεν φωνὴν κρεβαδινομένην ἀπὸ γνησίαν πατριωτικὴν συγκίνησιν καὶ λέξεις εἰλημμένας ἀπὸ ὡραῖα ὄειρα καὶ διερμηνευούσας μάγους ἐλπίδας Ἄλλος ῥήτωρ κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἐγκαινίων, ὁ κ. Θεοφάνης Θεοδότου, βουλευτὴς Κύπρου καὶ ἐπίσημος ἀντιπρόσωπος τῆς νήσου εἰς τοὺς ἀγῶνας, ἀπήγγειλεν ὡραῖον πολιτικὸν λόγον, εὐγενῶς καὶ μετριοπαθῶς, ἀλλὰ εἰλικρινῶς διερμηνεύοντα τὸ φρόνημα τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ.

Οἱ Κύπριοι ἐπανερχόμενοι σήμερον εἰς τὰς πατρίδας των δύνανται νὰ ἐπαναλάβουν τὸ ἀλησμόνητον ἐκείνου τοῦ μεγάλου Ρωμαίου: *ἦλθον, εἶδον, ἐνίκησα.*

Μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι αὐτοὶ δὲν ἐνίκησαν μὲ ὅπλα, ἀλλὰ κατέκτησαν μὲ τὰ ὡραῖά των αἰσθήματα καὶ μὲ τὴν εὐγενῆ των πρόοδον τὴν ἀγάπην καὶ τὰς θερμὰς συμπαθείας ὅλων ἡμῶν.

ΤΟ ΚΑΛΛΟΣ ΤΩΝ ΚΤΕΝΙΣΜΑΤΩΝ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΑΣ

Ὁ γεννώμενος αἰὼν φαίνεται διατεθειμένος εἰς νεωτερισμοὺς ριζικούς. Ἀπομακρυνόμεθα ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τοῦ καθιερωθέντος εἰς τὰς γενικάς του γραμμὰς σχήματος τῶν ἐνδυμάτων καὶ τῆς αἰσθητικῆς τῆς ἐγκαινισθείσης ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Louis Philippe τῆς Γαλλίας. Ἡ μέση τῆς σφήκας καὶ ὁ προσηρμοσμένος μποῦστος λησμονοῦνται ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν. Ἡ γυναικεία ἀμφίεσις ἤλλαξεν ἐντελῶς καὶ ὁλονὲν μεταβάλλεται ἐπὶ νέων ἐντελῶς βάσεων καὶ νέου ρυθμοῦ. Τὸ κτένισμα ἀκολουθεῖ τὴν ριζικὴν αὐτὴν μεταρρύθμισιν κατὰ βῆμα, καὶ ἀνεπαισθήτως ἐπανερχόμεθα εἰς ἑξῆντα ὅλα ἔτη ὀπίσω.

Ἡ χωρίστρα ἡ μοιράζουσα τὰ μαλλιὰ εἰς τὸ μέσον διὰ νὰ τὰ φέρῃ χαμηλὰ ἀπὸ τὸ ἓν καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ προσώπου θὰ ἐπικρατήσῃ ἄρά γε τῶν σηκωμένων καὶ φουσκωτῶν μαλλιῶν, τὰ ὁποῖα ἐθριάμβευσαν κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετηρίδας; Ὅλη ἡ δυσκολία τῆς μεταρρυθμίσεως ἔγκειται εἰς τὸ ὡραῖον ἢ μὴ τοῦ νέου κτενίσματος. Τὸ μέγα γόητρον τῆς γυναικὸς ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν ἀέρα τοῦ προσώπου της. Καὶ οὐδὲν δίδει περισσότερον χαρακτῆρα εἰς τὴν φυσιογνωμίαν, ὅσον ὁ τρόπος, κατὰ τὸν ὁποῖον διευθετεῖ τις τὰ μαλλιά του. Ὁλόκληρος ἐποχὴ χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὸ κτένισμα. Διὰ τοῦτο ἡ ἀρχαιότης, ἡδονικὴ καὶ λάτρις τοῦ ὡραίου, τῆς ὁποίας ἡ μεγαλοφυΐα ἐκδηλοῦται δι' ἀριστουργημάτων ἀσυγκρίτου κάλλους, ἐδημιούργησε κτένισμα τελείως ἁρμονικόν, τὸ ὁποῖον ἐξαίρει τὴν ἐντέλειαν τῆς φυσιογνωμίας καὶ τῆς στάσεως.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς μεταβατικῆς ἐποχῆς, ἥτις ἐπηκολούθησε τὴν πτῶσιν τοῦ Ρωμαϊκοῦ κράτους, αἱ παλαιαὶ Γαλάτιδες ἐχώριζαν τὰ μαλλιά των εἰς πολυαρίθμους πλεξίδας, πλεκομένας μὲ τεμάχια ὑφασμάτων, τὰ ὁποῖα ἔδιδαν εἰς τὰ πρόσωπά των ἀγρίαν μορφὴν λύκων, ζώντων εἰς σπήλαια. Ὁ μεσαίων ἔθαψε τὸν ὡραιότερον στολισμὸν τῆς γυναικὸς ὑπὸ τὸ μοναχικὸν bandeau, μέχρις οὗ ἡ ἀναγέννησις ἐξέπληξεν ἐκ νέου τὸν κόσμον διὰ τῆς καλλιτεχνικῆς καὶ πλουσίας πολυτελείας της. Ὁ χρυσὸς κυματίζει ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῶν πατρικίων δεσποινῶν· καὶ ὄχι μόνον τὰ ὡραιότερα διαδήματα στολίζουν τὰ μέτωπά των, ἀλλ' αὐτὴ ἡ κόμη των δανείζεται χρυσᾶς ἀκτινοβολίας διὰ τεχνητῶν μέσων.

Ἔπειτα ὁ αἰὼν τῆς χάριτος ἐπιπάσσει μὲ ἁβρὰν κόνιν τὰ νεώτερα καὶ ὡραιότερα μέτωπα. Ἡ τεχνητὴ λευκότης των μᾶς φέρει μέχρι τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ἡ ρομαντικὴ σχολὴ χύνει κάποιον σκότος εἰς τὴν φαντασίαν καὶ τὰ bandeaux τῆς γυναικὸς τῆς εἰμαρμένης, τῆς ἡρωΐδος τοῦ Mus et τοῦ Hugo, τῆς Sand καὶ τοῦ Balzac.

Κατὰ τὴν δευτέραν αὐτοκρατορίαν καὶ πάλιν ὅλαι αἱ γυναῖκες γίνονται ξανθαὶ κατὰ μίμησιν τῆς αὐτοκρατείρας Εὐγενίας. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἠδύνατο κανεὶς νὰ λησμονήσῃ ὅτι ὑπῆρχαν μελαγχροιναὶ γυναῖκες.

Αἱ τελευταῖαι δεκαετηρίδες ἀφῆκαν τὰ μαλλιὰ εἰς τὴν φυσικότητά των καὶ τὰ κτενίσματα ἐναλλὰξ ἐδανείσθησαν κάλλος ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν κόμμωσιν, μὲ τὸν κόμβον πρὸς τὰ ἄνω καὶ τὰ ὀπίσω, καὶ ἀπεκάλυψαν ἐλεύθερα μέτωπα γυναικῶν μὲ πνεύματα χειραφετημένα καὶ ἀτενίζοντα πρὸς ἀνώτερα ἰδεώδη.

Πάντοτε ὅμως καὶ καθ' ὅλας τὰς ἐποχὰς αἱ κομμώσεις ἐποικίλλαν καὶ ἑκάστη ἐξ ἡμῶν φυσικὰ ἐζήτησε μὲ τὸ εἰς τὴν γυναικείαν ψυχὴν ἔνστικτον νὰ κτενισθῇ κατὰ τρόπον συμφωνοῦντα περισσότερον καὶ μὲ τὸ κάλλος της καὶ ἐν ἁρμονίᾳ μὲ τὸν χαρακτῆρά της.

Εἰς τὴν τέχνην τοῦ στολισμοῦ τὸ κτένισμα ἔχει μέρος, καθ' ὃ ἡ συμμετρία καὶ ἡ τέχνη τῶν ἀναλογιῶν συνδέονται στενώτατα.

Αὐτὸς ὁ Ὀβίδιος, ὁ ὁποῖος δὲν ἀπηξίωσε νὰ γράψῃ ἐπὶ τοῦ γυναικείου κτενίσματος λέγει «Μὴ κτενίζεσθε ἄτακτα· ἡ χάρις σας ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν δεξιότητά σας καὶ ἀπὸ τὴν καλαισθησίαν σας. Συμβουλεύεσθε περισσότερον τὸν καθρέπτην σας ἀπὸ τὸν συρμόν».

Ἡ ἀνθρωπίνη μορφὴ ὁμοιάζει μὲ εἰκόνα τὴν ὁποίαν μέλει νὰ τελειώσῃ ὁ καλλιτέχνης. Καὶ ὁ καλλιτέχνης εἶναι αὐτὴ ἡ γυνὴ μὲ τὸ ἔμφυτόν της αἴσθημα τοῦ καλοῦ, τὸ ὁποῖον ἐκδηλοῦται ἀμέσως ἐκ πρώτης ὄψεως.

Αἱ εὐφυεῖς γυναῖκες, αἱ παρισιναὶ πρὸ πάντων, γνωρίζουν τὴν τέχνην νὰ φαίνωνται εὔμορφοι καὶ ὅταν ἡ φύσις τὰς ἔχει ἀδικήσει. Ἡ φιλαρέσκειά των ζωογονεῖ τὴν φυσιογνωμίαν των μὲ μίαν ἐσωτερικὴν ἀκτινοβολίαν, μὲ μίαν διαρκῆ συγκίνησιν, μὲ μίαν ζωηρότητα, ἡ ὁποία τὰς κάμνει νὰ φαίνωνται εὔμορφοι καὶ ὅταν ἀκόμη εἶναι ἄσχημοι. Ὁ στολισμὸς εἶναι τὸ ὅπλον τῶν ἡρωΐδων αὐτῶν.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ κακοῦ καὶ ἀνεπτυγμένου κόσμου ὁμολογοῦν εἰλικρινέστατα ὅτι τὸ κάλλος τοὺς θέλγει ὀλιγώτερον ἀπὸ τὴν χάριν Δὲν διστάζουν νὰ προτιμοῦν γυναῖκα μάλις εὐειδῆ, ἀλλ' ἐνδυμένην μὲ χάριν καὶ ζῶσαν μέσα εἰς περιβάλλον καλλιτεχνικόν, ἀπὸ γυναῖκα ὡραίαν, ἀλλ' ἄχαριν καὶ ἀκαλαίσθητον.

Καὶ ἡ χάρις ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἕνα καλὸν στηθόδεσμον, ἀπὸ ἓν κελορραμμένον φόρεμα, ἀπὸ ἓν χαριτωμένον καπέλλο, καὶ ἀπὸ τὰ ἄπειρα μικρὰ ἐξαρτήματα, τὰ ὁποῖα ἐπιβάλλεται νὰ εἶναι καλλιτεχνικά. Τὸ κτένισμα ὅμως μένει πάντοτε ἡ βάσις τῆς ἀποκτωμένης καλλονῆς. ὡς μένει καὶ θὰ μένῃ ὁ κυριώτερος γνώμων τοῦ χαρακτηρισμοῦ τῆς γυναικός.

Carette.

Η ΦΙΛΙΑ

Ε'

Ἡ ὑπὸ τὸ πρόσχημα, περὶ οὗ ὡμίλησα τελευταίως παρουσιαζομένη φιλία εὑρίσκεται μεταξὺ τῆς μοχθηρίας καὶ εἰλικρινείας, εἶνε ὁ μεγαλήτερος κλάδος, ὁ ἔχων πολλὰς καὶ διαφόρους διακλαδώσεις· διὰ τὸν λόγον τοῦτον θὰ σὲ χειραγωγήσω, ὅπως τοὺς ἐξετάσωμεν, τοὺς διεξέλθωμεν ἕνα πρὸς ἕνα, διότι εἰς αὐτοὺς θὰ ἀνήκῃ μέγα μέρος τῶν φίλων, τοὺς ὁποίους θέλεις ἀποκτήσει.

Καὶ πρῶτον ἀρχίζω ἀπὸ τοὺς μαθητικούς σου χρόνους, εἰς οὓς τώρα τρέχεις μὲ τόσην ἀμεριμνησίαν, μὴ δίδουσα οὐδεμίαν προσοχὴν εἰς τὰ συμβαίνοντα πέριξ σου καθ' ἑκάστην. Εἶσαι μαθήτρια· ἔχεις συμμαθητρίας καὶ συνταξειώτισσας· μὲ τὰς τελευταίας αὐτὰς εἶσαι μᾶλλον συνδεδεμένη. Ἀκούετε τὰ αὐτὰ μαθήματα, συμμελετᾶτε, συνεργάζεσθε, συμπαίζετε, συντραγῳδεῖτε, πηγαίνετε εἰς τοὺς περιπάτους καὶ τὰς ἐκδρομὰς μαζῆ, ἐν ἑνὶ λόγῳ διέρχεσαι μετ' αὐτῶν τὰ ὡραιότερα τῆς ζωῆς σου ἔτη, τὰ ἀτάρακα, τὰ ἀκύμαντα· πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον τώρα δὲν ἐννοεῖς. Ἀκούετε τὰ αὐτὰ μαθήματα, εἶπα· ἔχετε ἑπομένως τὰς αὐτὰς ἐργασίας καὶ ἀνέσεως ὥρας, ὄχι ὅμως καὶ τὰς αὐτὰς δυνάμεις, ὄχι τὰ αὐτὰ μέσα ὅλαι παρὰ τῆς φύσεως ἔλαβον· αἱ μὲν ἀντιλαμβάνονται εὐκολώτερα τῶν δέ, ἄλλαι δι' ἐπιμονῆς καὶ ἀόκνου ἐργασίας κατορθώνουν νὰ φθάσουν τὰς πρώτας, καὶ ἄλλαι εἰς τὰς ὁποίας ἡ φύσις ἐφάνη ἤδη φειδωλή, ἀλλ' ἡ κοινωνικὴ θέσις παρέχει τὰ μέσα, καὶ αὐταί, λαμβάνουσαι τὴν φύσιν ὡς παράδειγμα καὶ πρόφασιν, ἀπέχουν τῆς δραστηριότητος, ἥτις ἠμπορεῖ νὰ τὰς κάμῃ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον νὰ συμβαδίζουν μὲ τὰς ἄλλας. Ἀπέχουσαι δὲ αὐτῆς μένουν κατὰ φυσικὸν λόγον ὀπίσω κατὰ πολλὰ βήματα.

Τοῦτο βέβαια δὲν εἶνε εὐχάριστον οὔτε διὰ τὴν διδάσκουσαν, οὔτε διὰ τὴν διδασκομένην· καθ' ὡρισμένας δὲ ὥρας καὶ ἡμέρας τοῦ χρόνου θὰ τύχῃ νὰ ἐπαινεθῇ ἢ νὰ θυμάζεται ἡ φύσει εὐφυής, ἡ μὴ καταβάλλουσα μὰ τὴν ἀλήθειαν πολὺν κόπον, ὅπως φαίνεται ὅ,τι εἶνε, καὶ ἡ ἄλλη ἡ κατορθώνουσα νὰ τὴν φθάνῃ διὰ τῆς ἐπιμελείας της· ἀλλ' αἱ δύο λάμπουν καὶ ἡ τρίτη σκιάζεται πολύ. Τώρα ἀρχίζει καὶ αὐτὴ νὰ λυπῆται καὶ νὰ αἰσθάνεται διὰ πρώτην φορὰν τὴν ἐνυπάρχουσαν μεταξύ των διαφοράν· δὲν ἐλυπήθη, διότι ἔμαθαν εὐκόλως· ἢ διὰ κόπον, δὲν ἐλυπήθη διότι ἠξεύρουν ὅ,τι δὲν γνωρίζει, ἀλλὰ τὴν ἐλύπησε τώρα ἡ φωνὴ ἡ ἐξάρασα τὴν πρόοδον τῶν ἄλλων. Καὶ τί πταίει ἡ ταλαίπωρος ἂν ἡ φύσις ἐφάνη σκληρὰ καὶ δὲν τὴν ἐπροίκισε; καὶ μήπως πάλιν αἱ ἄλλαι ἔχουν ἄδικον, διότι ἔδωκεν εἰς αὐτὰς ἀντίληψιν ἢ μνημονικὸν πιστὸν ἢ ἐνεργητικότητα μεγάλην; Ἀλλ' ἀδιάφορον· ἡ προσδληθεῖσα αὐτὰ δὲν τὰ σκέπτεται. ἓν μόνον βλέπει, ἓν φάσμα στέκεται ζωντανὸν τώρα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της, τὸ ῥαπίσαν αὐτὴν τὴν ὥραν, ὅπου ἐπηνέθησαν καὶ ἐθαυμάσθησαν αἱ ἄλλαι· τὸ ῥάπισμα ἐκεῖνο τῆς ἀφῆκεν ἐντύπωσιν, δὲν τὸ λησμονεῖ.

Μετέτρεψεν ἀμέσως τὴν μαθητικὴν φιλίαν εἰς ἔχθραν. Ἡ μαθήτρια ἐταπεινώθη, ἐλυπήθη ἔκλαυσε· δὲν ζητεῖ πιὰ δικαιολόγησιν· ζητεῖ φίλην ψυχήν, εἰς τὴν ὁποίαν νὰ εἴπῃ τὸν πόνον της· συνήθως εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν πᾶσαν ἄλλην φίλην ἀντικαθιστᾷ ἡ μήτηρ· μὲ τὴν μητέρα θὰ συζητήσῃ τὴν ὑπόθεσιν, τροποποιοῦσα καὶ δικαιολογοῦσα ἑαυτὴν μὲ τὸ ὅτι χαρίζονται εἰς τὴν θαυμαζομένην, μὲ τὸ ὅτι τὴν ἠδίκησαν καὶ καθεξῆς· τώρα ἂν κατὰ καλὴν τύχην ἔχει μητέρα ὑγιῶν ἀρχῶν, μὲ νοῦν ὑγιᾶ καὶ ψυχὴν γενναίαν καὶ κρίνει ὀρθῶς, ὑποδεικνύουσα εἰς τὴν θυγατέρα της τὸ ἄδικον, τὸ ὁποῖον ἔχει χωρὶς νὰ προσβάλῃ καὶ ταπεινώσῃ αὐτὴν περισσότερον, τὸ κακὸν ἀποκόπτεται εἰς τὴν ρίζαν του· ἀλλ' ἂν συμβαίνῃ τὸ ἐναντίον, ὅσον ἀφορᾷ τὴν μητέρα καὶ ἀντὶ νὰ ἐμποδίσῃ, ὑποθάλψῃ τὸ μῖσος, τὸ γεννηθὲν εἰς τὴν ψυχὴν τῆς κόρης, ὑποβοηθοῦσα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ ἔργον τῆς ἐκδικήσεως, ἥτις δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ ἔλθῃ καὶ ἡ ἐπαινεθεῖσα τύχη νὰ μὴ εἶνε λογικὴ καὶ μετριόφρων καὶ κομπάζει καὶ γαυριᾷ, τὸ ἀποτέλεσμα κάποτε εἶνε φοβερόν, Μαργαρίτα μου.

Καὶ ἀγαθῆς φύσεως ἂν εἶνε ἡ ταπεινωθεῖσα ἀρχίζει νὰ γίνεται κακή· πᾶν βῆμα τῆς φίλης πρὸς τὴν πρόοδον τὴν φοβίζει· ἂν ὅμως κατὰ κακὴν τύχην εἶνε μοχθηρά, σκοτεινὸν πνεῦμα, τότε, ὡς σοῦ εἶπον ἔχει λυπηρὰς συνεπείας ἐνίοτε τὸ παιδικὸν αὐτὸ πεῖσμα. Ἐφάνησαν τοιαῦτα παραδείγματα εἰς τὸν κόσμον· ἡ πληγωθεῖσα ἐκαιροφυλάκτησε τὴν σπουδαιοτέραν τῆς ἐπαινεθείσης τοῦ βίου ἐποχὴν καὶ τότε ἐξεδικήθη τρομερά.

Ἂν ποτὲ συναντήσῃς τοιοῦτόν τι, μικρά μου, κάμε καλὴν χρῆσιν τῶν δύο πρώτων ἐφοδίων τῆς φιλίας· λογικὴ καὶ ὑπομονὴ σοῦ χρειάζεται· λάβε τὴν θέσιν της καὶ θὰ κρίνῃς καλῶς· καὶ ἄδικον ἂν ἔχῃ, καὶ ἂν εἶνε αἴτιον τῆς θέσεώς της ἡ ὀκνηρία της, λάβε ὑπομονήν. Ἐκείνη διψᾷ ἐκδίκησιν, εἶναι βάρος τὸ ὁποῖον φέρει μετὰ δυσκολίας· θὰ σε προσβάλῃ, θὰ σὲ κάμῃ, νὰ κλαύσῃς ἴσως, μὴ τῆς ἀνταποδώσῃς τὰ ἴσα· προσπάθησε νὰ τὴν ὑψώσῃς μέχρι σοῦ, μὴ καταβῇς σὺ μέχρις αὐτῆς· γενοῦ δρῦς καὶ αὐτὴ δροτερὸς κισσός, περιτυλισσόμενος εἰς τὴν ρίζαν τοῦ δένδρου καὶ ζῶν ὑπὸ τὴν σκιὰν τοῦ πλουσίου αὐτοῦ φυλλώματος.

Μαρία Πινέλλη

Η ΜΑΓΙΣΣΑ

(Συνέχεια)

Ἡ ἐπαύριον τοῦ χοροῦ τῆς κ. Πελβίδου ἦτο ἡ μεγάλη ἡμέρα τῶν ἀγώνων, ἡ ἡμέρα τοῦ Μαραθωνίου δρόμου. Ἀπὸ

τὸ πρωΐ παρετηρεῖτο ἔκτακτος καὶ πρωτοφανὴς συγκίνησις εἰς τὴν πόλιν. Αἱ ἀλλεπάλληλοι νῖκαι τῶν Ἀμερικανῶν εἶχαν ἐμπνεύσει κάποιαν ἀποθάρρυνσιν εἰς τὸ κοινόν, τὸ ὁποῖον τόσον εὔκολα ἀποθαρρύνεται ὅσον εὔκολα καὶ ἐνθουσιάζεται.

Εἴχομεν βέβαια καὶ ἡμεῖς μέχρι τῆς ἡμέρας αὐτῆς τρία πρῶτα βραβεῖα τὸν Καρασεβδὰν εἰς τὸ τουφέκι, τὸν Γεωργιάδην εἰς τὸ σπαθὶ καὶ τὸν Μητρόπουλον εἰς τοὺς κρίκους, ἀλλ' εἰς τὸν δρόμον δὲν εἴχομεν κανένα καὶ ὁ Αὐστραλιανὸς Φλάκ, ὁ ὁποῖος εἶχε κερδίσει τὸν δρόμον τῶν ὀκτακοσίων καὶ χιλίων πεντακοσίων μέτρων, ἦτο εἷς ἐφικάλτης ἀγωνίας καὶ φόβου δι' ὅλους. Ὁ Αὐστραλιανὸς θὰ τοὺς φάῃ ὅλους, ἔλεγον, συζητοῦντες καὶ προοιωνιζόμενοι τὴν μέλλουσαν νίκην οἱ περισσότεροι ἐκ τῶν μᾶλλον ἐνδιαφερομένων

Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Ἀγγλίας αἱ συζητήσεις καὶ τὰ στοιχήματα, ὅπως ἄλλως τε παντοῦ, εἶχαν πάρει δρόμον.

Ποτὲ ἄλλοτε ἴσως ὑπηρέται, κύριοι καὶ ξένοι, δὲν εὑρέθησαν συναντώμενοι εἰς μίαν σκέψιν, εἰς ἕνα κοινὸν πόθον, ὅσον κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ὅλους ἀπησχόλει ἐξ ἴσου ἡ ἔκβασις τοῦ Μαραθωνίου δρόμου. Καὶ αὐτοὶ οἱ Ἀμερικανοὶ μεταξὺ τῶν ὁποίων δὲν ὑπῆρχαν δρομεῖς ἀντοχῆς, κῦχοντο Ἕλληνα νικητήν. Οἱ Ἕλληνες φυσικὰ ἐφοβοῦντο. Οἱ ἀπαισιόδοξοι ἐσίγων, ὡς νὰ εἶχαν πάθει γλωσσοδέτην.

Αἱ κυρίαι, αἱ ὁποῖαι συνήθως μόνον εἰς τὰς στιγμὰς τοῦ κινδύνου ἐνθυμοῦνται τὴν θείαν δύναμιν καὶ ἐπικαλοῦνται τὴν ἐπέμβασιν τῆς Παναγίας καὶ τῶν θαυματουργῶν ἁγίων, διέκοπταν τὰς συζητήσεις των διὰ μίαν χαμηλόφωνον ἐπίκλησιν τῆς μεσολαβήσεως κάποιας θαυματουργοῦ δυνάμεως. Μία ἡλικιωμένη πλουσιωτάτη κυρία ἐκ Σμύρνης πολὺ εὐσεβὴς εἶχεν ἐξέλθει πρωΐ, πρωΐ, χωρὶς νὰ εἴπῃ εἰς κανένα ἀπὸ τοὺς ἰδικούς της ποῦ θὰ ἐπήγαινε. Διέσχισε τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ μέχρι τῆς Καπνικαρέας, ἔστρεψε τὸν πρὸς τὰ ἀριστερὰ δρόμον καὶ ἐκεῖ εἰσῆλθεν εἰς τὸ πρῶτον κηροπωλεῖον τὸ ὁποῖον ἀπήντησεν. Ἠγόρασε τὴν μεγαλειτέραν λαμπάδα ὅπου εὗρεν, ἀντὶ εἴκοσι πέντε δρ. καὶ διηυθύνθη κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν μικρὰν ἐκκλησίτσαν τῆς Καπνικαρέας. Ἐτοποθέτησε εἰς τὸν κηροστάτην τὴν λαμπάδα της, τὴν ἤναψε καὶ ἔπειτα γονυπετὴς πρὸ τῆς μαυρισμένης Βυζαντινῆς Παναγίας, τῆς ἐπὶ τοῦ πρὸς τὰ δεξιὰ ἀλταρίου προσηυχήθη μὲ ὅλην της τὴν καρδίαν.

Ἡ μικρὰ ἐκκλησία, ἡ ἀποπνέουσα ὅλον τὸ μεγαλεῖον τῆς Βυζαντινῆς ἀρχιτεκτονικῆς, ἡ περισσότερον κάθε ἄλλης ἐκκλησίας τῶν Ἀθηνῶν διαθέτουσα εἰς εὐσέβειαν, ὑπὸ τὸ ἡμίφως τῶν χρωματισμένων ὑκλοπινάκων τῶν θυρίδων της ἔκαμνε μεγάλην ἀντίθεσιν ἐν τῇ μυστηριώδῃ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν σιγῇ της μὲ τὸν ἔξω θόρυβον.

Ἡ ὁδὸς Ἑρμοῦ εἰς τὸ σημεῖον ἀκριβῶς, ὅπου ἡ Καπνικαρέα τὴν τέμνει, ἕνεκα τῶν διαφόρων ὁδῶν τῆς ἐμπορικῆς κινήσεως, αἱ ὁποῖαι συναντῶνται ἐκεῖ, εἶναι θορυβωδεστάτη καὶ κατ' ἐξοχὴν πολυκύμαντος. Ἐκεῖ περίπου τελειώνει ἡ σειρὰ τῶν ἐμπορικῶν τῆς κομψότητος καὶ τοῦ πλούτου καὶ ἀρχίζει ἡ σειρὰ τοῦ ἐμπορείου τῶν πρώτων ἀναγκῶν, τοῦ ἐμπορείου τῶν λαϊκῶν τάξεων καὶ τῆς πτωχολογιᾶς ἐν γένει. Τὰ ὀχήματα τῶν πλουσίων ἀστῶν σπανίως ὑπερβαίνουν τὸ ὅριον τῆς Καπνικαρέας, ἐκτὸς τῶν ξένων περιηγητῶν, οἱ ὁποῖοι μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀξιοθεάτων μερῶν τῆς πόλεως ἐπισκέπτονται τακτικὰ καὶ τὴν ἐν Ἀθήναις ἐμπορικὴν συνοικίαν τῶν χωρικῶν, τῶν Πλακιωτῶν καὶ τῶν γνησίων Ἀθηναίων, τὴν ὀνομαζομένην «*Ἀμπατζίδικα*».

Ἡ περὶ τὴν Καπνικαρέαν λοιπὸν κίνησις ἔφερε καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτήν, ὡς πάντοτε, κάπως λαϊκὸν χαρακτῆρα καὶ ἡ Σμυρναία κυρία μετὰ τὴν ὀχλοβοὴν τοῦ κέντρου ἐκείνου, ἡ ὁποία τῆς ἐνθύμισεν ὀλίγον τοὺς ἐμπορικοὺς δρόμους τῆς πατρίδος της, ἀπελάμβανε μετὰ τὴν προσευχήν της

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΤΟ ΠΟΛΥΤΙΜΟΝ ΒΙΟΛΙ

I

Ὁ κ. Φουσμὰν, ἔμπορος τροφίμων εἰς ἓν προάστειον τῶν Παρισίων, ἀνεχώρησε διὰ Reims τὴν 26ην τοῦ παρελθόντος Αὐγούστου, ὡς λογίας ἔφεδρος ὅπως ὑπηρετήσῃ τὰς τελευταίας του εἴκοσιν ὀκτὼ ἡμέρας. Ἐπὶ τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ ἐπανέλαβε πολλάκις εἰς τὴν σύζυγόν του τὰς τελευταίας αὐτὰς συμβουλάς:

Ὁ καιρὸς τῶν φασιανῶν πλησιάζει, πρόσεξε τοὺς φασιανούς· μὲ αὐτοὺς τοὺς καύσωνας τὸ κυνήγιον χαλᾷ γρήγορα καὶ πρέπει νὰ παραγγείλῃς πάγον, διότι θὰ χρειασθῇ, γράψε ἐπίσης καὶ διὰ τὰ ροδάκινα.

Ἡ κ. Φουσμὰν τοῦ ἀπήντησεν : Μένε ἥσυχος, ἀγαπητέ μου, διότι περὶ ὅλων θὰ φροντίσω !

Ἓν τελευταῖον φίλημα καὶ τὸ τραῖνον ἐκίνησεν..

Ἡ κ. Φουσμὰν ἦτο ὑπερήφανος, διότι θὰ ἔμενεν οἰκοκυρὰ τοῦ καταστήματος. Τρέχουσα εἰς τὴν ἀγορὰν ἀπὸ τὴν αὐγήν, κρατοῦσα τοὺς λογαριασμούς, ὑπηρετοῦσε τοὺς πελάτας, εἰργάζετο περισσότερον ἀπὸ ὅλον τὸ προσωπικόν της, ὅλοι δὲ εἰς τὴν συνοικίαν τὴν ἐπῄνουν διὰ τοῦτο.

Μίαν πρωΐαν εἰσῆλθεν εἰς τὸ κατάστημά της ἕνα παιδί ἕως δέκα ἐτῶν, τὸ ὁποῖον ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα ἕνα βιολί. Ἦτο ἀναμφιβόλως Ἰταλόπαις, ὅστις ἀντιθέτως τῶν μικρῶν συμπατριωτῶν του, οἵτινες διατρέχουν τὰς ὁδοὺς ἐπαιτοῦντες μὲ ρυπαρὰ καὶ λασπωμένα φορέματα, αὐτὸς ἐφόρει καθαρὰν ναυτικὴν βλοῦζαν καὶ πανταλόνι καλῶς διωσθωμένον· ἐπὶ πλέον ἦτο ὡραῖος ὡς ἄγγελος μὲ τὰ μακρὰ βοστρυχώδη μαλλιὰ καὶ τὸ ραφαήλειον μειδίαμά του.

Ὁ μικρὸς ἐστάθη ἀπέναντι μιᾶς ἐπιγραφῆς μὲ τὴν φράσιν :

— Κατὰ τὰς θερμὰς ἡμέρας αἱ ὄρνιθες εἶναι μέσα.

Ἡ κ. Φουσμὰν ἠννόησεν ἀμέσως τί ἐπεθύμει καὶ τοῦ εἶπε· : Νομίζω, μικρέ μου, ὅτι ἔχω μικρὰ ὄρνιθα.

Τὸ παιδίον ἐξέλεξε καὶ ἠρώτησε τὴν τιμήν.

— Τρεῖς δραχμὰς καὶ ἑβδομήντα πέντε λεπτά.

Ὁ μικρὸς ἔκαμε μορφασμὸν δυσαρεσκείας, διότι ἦτο πολὺ ἀκριβόν, ὅτε ἡ κ. Φουσμὰν λέγει. Τρεῖς καὶ δέκα πέντε, ἂν ἀγαπᾶτε, ἡ καλλίτερον σᾶς τὸ ἀφίνω τρεῖς καὶ δέκα τὴν τιμὴν τῆς ἀγορᾶς του.

Ὁ Ἰταλόπαις ἤνοιξε τὸ βαλάντιόν του, τὸ ὁποῖον περιεῖχε τρία ἀργυρᾶ νομίσματα μόνον, ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ὀρνίθιον θὰ τοῦ ἐκίνει βασίως τὴν ὄρεξιν, εἶπεν : Ἐὰν θέλετε, κυρία μου, θὰ πάρω τὸ ὀρνίθιον καὶ θὰ σᾶς ἀφίσω τὸ βιολί μου ὡς ἐνέχυρον διὰ τὰ δέκα λεπτά, τὰ ὁποῖα ἕως τὸ ἑσπέρας ἀφεύκτως θὰ ἔχω κερδίσει.

Ἡ κ. Φουσμὰν ἐδίστασεν ὀλίγον, διότι εἶχε μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ χαρίσῃ εἰς τὸν χαριτωμένον μικρὸν τὰ δέκα λεπτά, ἀλλὰ τὸ καθῆκον τοῦ ἐπαγγέλματος τὴν ἀπέσυρε τῆς γενναιοδωρίας, καθότι τὸ εὐνοούμενον ρητὸν τοῦ κ. Φουσμὰν λέγει «τὸ αἴσθημα δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὰς ὑποθέσεις» ὥστε ἡ κ. Φουσμὰν ἐδέχθη τὴν ἀγοράν, ἔλαβε τὸ βιολὶ καὶ ἔδωκε τὸ ὀρνίθιον· ὁ δὲ μικρὸς Ἰταλόπαις ἀπεμακρύνθη, ἐνῷ ἐκείνη ἔλεγεν ἑνοῦσα τὰς χεῖράς της.

— Εἶναι νόστιμος ὡς ὁ μικρὸς ἄνιος Ἰωάννης.

II

Τὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης βιολὶ ἐκίνησε τὴν φλυαρίαν ὅλων τῶν γραϊδίων τῆς γειτονιᾶς. Μία μὲ πανοῦργον ὕφος ἠρώτησεν.—Σεῖς κάμνετε μουσικὴν κ. Φουσμάν ;

Καὶ μία χονδρογουνᾶκα. Ἴσως εἶναι ὁ στρατηγός· (διότι ἀφότου ὁ κ. Φουσμὰν ἔφερε τὴν στρατιωτικὴν στολὴν, ἡ συνοικία τὸν εἶχεν οὕτω βαπτίσει).

Ὀλίγον πρὸ τῆς μεσημβρίας ἡ κ. Φουσμὰν εἶδεν ὑψηλόν τινα κύριον μελανὰ ἐνδεδυμένον καὶ παρασημοφόρον, ὅστις ἐψηλαφοῦσε τὰ ἐκτεθειμένα ροδάκινα. Ἀμέσως ἐκείνη ἐπλησίασε καὶ μὲ τὸ πλέον εὐπροσήγορον ὕφος της.

— Ὁ κύριος θὰ ἐπιθυμῇ τὰ ὡραῖα ροδάκινά μου, εἶπε· καλλίτερα ἀπ' αὐτὰ δὲν εὑρίσκονται εἰς αὐτὴν τὴν ἐποχήν.

Ὁ παρασημοφόρος κύριος ἠγόρασε μίαν λίτραν καὶ ἀφοῦ τοῦ τὰ ἔκαμεν ἓν μικρὸν δέμα ἐπλήρωσε χωρὶς νὰ παζαρεύσῃ, ὅτε δὲ ἐξήρχετο ἐκ τοῦ καταστήματος τὸ βλέμμα του ἔπεσε τυχαίως ἐπὶ τοῦ βιολίου καὶ ἀμέσως τὴν ἠρώτησεν : Τὸ βιολὶ αὐτὸ σᾶς ἀνήκει, κυρία ;

— Ὄχι, κύριε, εἶναι ἑνὸς μικροῦ Ἰταλοῦ, ὅστις μὴ δυνηθεὶς νὰ πληρώσῃ ἓν ὀρνίθιον μοῦ τὸ ἀφῆκεν ὡς ἐνέχυρον.

— Μοῦ τὸ ἐπιτρέπετε νὰ τὸ παρατηρήσω, κυρία;

— Πῶς ὄχι, κύριε!

Ὁ παρασημοφόρος κύριος ἐκβαλὼν τὰ χειροκτιά του ἔλαβε διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς τὸ ὄργανον καὶ διὰ τοῦ δεξιοῦ λιχανοῦ ἐκτύπησεν ἐλαφρῶς τὴν κάσσαν, κατόπιν κρούσας τὰς χορδὰς μίαν πρὸς μίαν διὰ τοῦ ἀντίχειρος εἶπεν εἰς τὴν κ. Φουσμὰν : Δύνασθε, κυρία μου, νὰ μὲ σχετίσητε μὲ τὸν εὐτυχῆ κάτοχον τοῦ βιολίου τούτου ;

— Θεέ μου, κύριε !...τίποτε εὐκολώτερον ὅταν ἔλθῃ καὶ πληρώσῃ θὰ τοῦ εἴπω, ὅτι εἷς . . .

— Ἴδοὺ τὸ ὄνομά μου καὶ ἡ διεύθυνσίς μου κυρία. καὶ ὁ ὑψηλὸς παρασημοφόρος κύριος ἐξέβαλεν ἐκ πρασίνου μαροκινοῦ χαρτοφυλακίου τὴν κάρτα του ἐπὶ τῆς ὁποίας ἡ ἔμπορος ἀνέγνωσεν : Ὑποκόμης δὲ Vallambreuse.

14 Δενδροστοιχία Ternes.

Ἡ περιέργεια τῆς κ. Φουσμὰν ἐξηγέρθη καὶ ἠρώτησεν. Ὥστε λοιπὸν θὰ ἔχῃ ἀξίαν κ. ὑποκόμη ; Ἐγὼ δὲν θὰ ἔδιδον δι' αὐτὸ περισσοτέρας τῶν τριῶν καὶ ἡμισείας δραχμῶν. τὴν ἀξίαν τοῦ ὀρνιθίου μου.

Ὁ ὑποκόμης μειδιάσας ἐπιεικῶς τῇ ἀπεκρίθη : Κυρία, τὸ βιολὶ τοῦτο εἶναι ἀναμφιβόλως ἓν Stradivarius !

— Ἓν Strabivarius ;

— Μάλιστα, Stradivarius, εἶπεν ἐκ δευτέρου ὁ κ. Vallambreuse· αὐτὸ εἶναι ὄνομα οἰκογενείας, ἥτις κατεσκεύαζε περίφημα λαγοῦτα κατὰ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα καὶ τῶν ὁποίων τὰ ὄργανα ἀπέκτησαν ἔκτοτε φανταστικὴν τιμήν· τοῦτο ἐδῶ εἶναι ἓν ἀπὸ ἐκεῖνα τῆς ὡραίας ἐποχῆς καὶ θὰ ἔδιδον εὐχαρίστως (εἶπε χαμηλώσας τὴν φωνὴν) τρεῖς χιλιάδας δραχμάς. Ἀλλὰ σιωπή, εἶπον περισσότερα τοῦ δεόντος· μὴ μὲ προδώσητε, σᾶς παρακαλῶ, διότι ὑπάρχουν τόσοι ἐρασιτέχναι !

Ὦ κύριε! εἶπεν ἡ κ. Φουσμάν, μειδιάσασα.

III

Ὁ κ. Vallambreuse εἶχεν ἀναχωρήσει πρὸ πέντε λεπτῶν, ὅτι ἡ κ. Φουσμὰν ἔγινεν εἰς ἄκρον νευρική· ἤρχισε νὰ τραβᾷ τὰ αὐτιά τοῦ μικροῦ ὑποκλήλου, ὅστις ἔτρωγε σταφυλάς, κατόπιν ἐδίωξε τετραγωνικῶς δύο πελάτας διότι ἐπαζάρευαν τὰ ὀπωρικά, τὰ ὁποῖα θὰ ἠγόραζαν καὶ ὅλα αὐτά, διότι τὸ πνεῦμα τῆς κ. Φουσμὰν συνέλαβε μίαν ὑπερβολικῶς ὡραίαν ἰδέαν, ἡ ὁποία ἦλ ἐκράτει εἰς διαρκῆ ταραχήν. Ἐν τούτοις μετ' ὀλίγον λαμβάνουσα τὸν

καφέ της ἡσύχασε καὶ ἀφοῦ ἐσκέφθη ἀρκετὴν ὥραν χωρὶς νὰ κοιμηθῇ, ὡς συνήθως, μετὰ τὸ γεῦμα καὶ εἶδεν ὅτι τὸ σχέδιόν της εὐκόλως ἐπραγματοποιεῖτο, ἐνδόμυχος χαρὰ τὴν κατέλαβε, δεκάκις ἐπανέλαβεν :

Ὅταν τις ἀφαιρέσῃ τὰ πεντακόσια ἀπὸ τὰς τρεῖς χιλιάδας, μένουν δύο καὶ ἥμισυ χιλιάδες. Ναί ! θὰ δυνηθῶ ν' ἀγοράσω πεντακοσίας δραχμὰς ἀπὸ τὸν μικρὸν τὸ βιολί· ὀφείλει μὲν νὰ γνωρίζῃ ὅτι ἀξίζει κάτι τι, ἀλλὰ καὶ πεντακοσίας δραχμὰς εἶναι μία περιουσία δι' αὐτὸν καὶ ὡς νὰ ἔβλεπεν ὄνειρον ἐξηκολούθησεν :

— Μᾶς μένουν δύο καὶ ἥμισυ χιλιάδες !... Ὁποία μεγάλη εὐτυχία τότε ! θὰ ἐπραγματοποιοῦντο αἱ ἐπιθυμίαι της. Θὰ ἔκαμνε φόρεμα σχήματος «tailleur» καλλίτερον ἀπὸ τὸ τῆς γειτόνισσας τῆς ἀρτοποιοῦ καὶ ὅταν θὰ ἐπλησίαζεν ὁ χειμὼν θὰ ἔκαμνε μίαν ζακέτταν μὲ περιλαίμιον ἐκ γουναρικοῦ, ὅπως ἐξέρχεται τὰς Κυριακάς· τὸ ἑσπέρας, θὰ ὑπερέβαινε τὴν γυναῖκα τοῦ ἀπέναντι, ταπητουργοῦ κατὰ τὴν πολυτέλειαν· θὰ ἠγόραζε δαντέλλινον κάλυμμα τῆς κεφαλῆς ὡς καὶ τάπητα διὰ τὸ δωμάτιόν της καὶ μάλιστα νέον τάπητα Ἀνατολικόν. Πόσον θὰ ἔσκαζαν ἐκ ζηλοτυπίας οἱ φίλοι τῆς συνοικίας.

Ἄ ! ὑποκόμης Vallambreuse, ἔσο εὐλογημένος !

IV

Ἐ λοιπόν, μικρέ μου, ἔφερες τὴν δεκάραν ; Ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι δὲν θὰ ἐπέστρεφες. Ἰδοὺ σινιορίνα καὶ ὁ μικρὸς ἔτεινε τὸ νόμισμά του.

— Μικρέ μου, κράτησε τὸ νόμισμά σου καὶ εἰπέ μου, ἂν θέλῃς νὰ μοῦ πωλήσῃς τὸ βιολί σου.

—Νὰ πωλήσω τὸ βιολί μου ; ἄ ποτέ, ποτέ ! αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον νὰ γίνῃ, θὰ προετίμων νὰ ἐπέστρεφα πεζῇ εἰς τὴν πατρίδα μου.

Ἡ κ. Φουσμὰν ἐπέμενε, λέγουσα ὅτι θέλει νὰ τὸ δωρήσῃ εἰς τὸν σύζυγόν της, ὅστις εἶνε καὶ αὐτὸς ἐπίσης μουσικός· τὸ ὄργανον θὰ τοῦ ἤρεσε πολύ, ὥστε ἐν ἀνάγκῃ θὰ τοῦ ἔδιδε μεγάλην τιμήν.

Ὁ μικρὸς Ἰταλόπαις ἐκίνησε τὴν κεφαλήν του, μειδιάσας καὶ βραδέως διὰ τῆς εὐκινήτου χειρός του ἔκρουσε μὲ τὸ δεξάρι τὰς χορδάς. Πεντακόσια φράγκα μόνον διὰ τὸ βιολί του ; Ἡ σινιορίνα δὲν πρέπει νὰ τὸ σκέπτεται, οὔτε διὰ ὀκτακόσια, οὔτε διὰ χίλια δὲν θὰ τὸ ἔδιδον Αὐτὸ τὸ βιολὶ εἶναι ἡ μόνη μου κληρονομία, τὸ μόνον πρὸς διατροφήν μου μέσον, ὁ καλλίτερός μου φίλος· φίλος παλαιός· καὶ ὁ μικρὸς διηγήθη ὅτι τὸ ἔχει ἀπὸ τὸν πατέρα του, ὁ πατὴρ του ἀπὸ τὸν προπάππον του καὶ ἐκεῖνος τὸ εἶχε . . . Τέλος ὁ πρῶτος κάτοχος τὸ εἶχεν ἀγοράσει ἀπὸ τὸν Stradivarius· ὦ ! εἶναι πολὺς καιρός, πολὺς καιρός.

Εἰς τὸ ὄνομα Stradivarius ἡ κ. Φουσμὰν ἐπήδησεν αἰφνιδίως. Λοιπὸν ὁ κ. ὑποκόμης δὲν ἠπατᾶτο· ἀναμφιβόλως ἡ τιμὴ αὐτοῦ τοῦ βιολίου θὰ ἦτον ἔκτακτος. Ἦτο μία περιουσία, ἔπρεπε νὰ τὸ ἔχῃ, ὅσον καὶ ἂν ἐστοίχιζεν· εὐχαρίστως ἔδιδε καὶ χιλίας πεντακοσίας δραχμάς. Ἀκοῦς, μικρέ μου ; σοῦ δίδω χιλίας πεντακοσίας δραχμάς.

—Ἀκούω, σινιορίνα, καὶ συγκατατίθεμαι ἐπὶ τέλους, διότι γνωρίζω καλῶς ὅτι μὲ αὐτὸ τὸ χρῆμα οἱ γονεῖς μου, τοὺς ὁποίους ἀγαπῶ τόσον πολύ, θὰ γίνουν εὐτυχεῖς.

— Λοιπὸν συγκατατίθεσαι ;

— Μάλιστα, σινιορίνα.

Τέλος ἡ ὑπόθεσις εἶχε τελειώσει ἡ δὲ κ. Φουσμὰν μειδιῶσα θριαμβευτικῶς ἐξήγαγε πᾶν ὅ,τι εἶχε καταθέσει εἰς τὸ μικρόν της ταμεῖον ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ γάμου της. Μήπως δὲν εἶχε θησαυρὸν εἰς τὰς χεῖράς της, καὶ μὲ τὴν καρδίαν πάλλουσαν δυνατὰ παρετήρει ἐπὶ μακρὸν τὸν μικρὸν ἀναχωροῦντα.

Τὴν νύκτα ἐκείνην ἐκοιμήθη ὀλίγον· εἶχε τόσα πράγματα νὰ σκεφθῇ ! Ἐν πρώτοις τὸ κατάστημά της θὰ ἦτο κλειστὸν τὴν πρωΐαν, αὐτὸ ἦτο τὸ φρονιμώτερον, ἐξ ἄλλου δὲν κερδίζε. τις καθημερινῶς χιλίας πεντακοσίας δραχμὰς καὶ ἰδίως ὅταν εἶναι ἔμπορος τροφίμων εἰς ἀπομεμακρυσμένον προάστειον τῶν Παρισίων. Κατόπιν συνεζήτησε τὰ τῆς ἠδοιπορίας· ὁ Μητροπολιτικὸς σιδηρόδρομος ἦτο πολὺ ὡραῖος, ἀλλὰ δὲν κάμνει πολλοὺς σταθμοὺς καὶ εἶναι πλήρης κόσμου· θὰ ἐπήγαινε λοιπὸν μὲ τὸν Ἱπποσιδηρόδρομον. Κατόπιν ἦλθε τὸ ζήτημα τῆς ἐνδυμασίας, ζήτημα ἐνδιαφέρον ὅταν πρόκειται νὰ ἐπισκεφθῇ τις ἕνα ὑποκόμητα· ἰδοὺ περίστασις νὰ φορέσῃ τὴν χρυσῆν της καδένα δῶρον τοῦ μακαρίτου πενθεροῦ της.

Ἀλλ' αἴφνης φοβεῖται· ἐὰν ὁ ὑποκόμης δὲν εἶναι εἰς τὴν οἰκίαν του ; Ἐν τούτοις ταχέως παρηγορήθη· εἰς ὑποκόμης θὰ σηκόνεται βεβαίως ἀργὰ καὶ φθάνουσα τὴν ὀγδόην ὥραν ἦτο ὑπερδεδεία ὅτι θὰ τὸν εὕρισκεν.

Ὁποία χαρμόσυνος Σεπτεμβριανὴ πρωΐα ! Ἐλαφρὰ ὁμίχλη προεμήνυεν ὅτι ἡ ἡμέρα θὰ ἦτο θερμή. Ἔμπροσθεν τῶν ξενοδοχείων τῶν βουλεβάρτων στῖφη ἐσγηματίζοντο ὅπως ὑπάγουν εἰς τὴν Ἔκθεσιν.

Ἡ κ. Φουσμὰν δὲν ἤξευρε πῶς νὰ κρατήσῃ τὸ βιολί· κατὰ πρῶτον τό ἐκράτει ὡς μίαν ἀνθοδέσμην, κατόπιν ὡς ἓν μωρόν, ἔπειτα ὡς ὀμπρέλλαν· εἰς τὸν ἱπποσιδηρόδρομον μάλιστα ἐφοβήθη πολύ, διότι εἷς ὑψηλὸς κύριος παρ' ὀλίγον νὰ καθίσῃ ἐπάνω.

Τέλος κατόπιν τριῶν τετάρτων δρόμου εἰς τὴν πύλην Maillot ἠρώτησε περὶ τῆς ὁδοῦ Ternes ἦτο ἀκόμη μακραν καὶ ὁ ἥλιος ἤρχισε νὰ καίῃ διὰ τοῦτο ἡ κ. Φουσμὰν ἤρχιζε ν'ἀναθεματίζῃ τὴν δυσκρασίαν τῆς ἐποχῆς.

Ἡ ὁδὸς Ternés εἶναι μία ὁδὸς πολὺ σύντομος ἥτις στρέφεται εἰς τὴν δεξιὰν γωνίαν τοῦ βουλεβάρτου Pereire· δὲν ὑπῆρχεν ἐκεῖ ἀριθμὸς 14. Ἡ ἔμπορος τῶν τροφίμων ἠσθάνθη ψυχρὸν ἱδρῶτα ἐπὶ τῆς ράχεώς της· ἐὰν ἔχασε τὴν διεύθυνσιν τοῦ ὑποκόμητος ; Ἀλλ' ἀνέπνευσεν· ἐντὸς τοῦ μικροῦ σακκιδίου ὑπῆρχεν ἡ κάρτα τοῦ κ. Vallambreuse καὶ ἀνέγνωσεν : Δενδροστοιχία Ternes 14. Εἶχε λοιπὸν ἀπατηθῆ ὡς πρὸς τὴν διεύθυνσιν, δὲν ἦτο ὁδὸς ἦτο δενδροστοιχία. Ἡ κ. Φουσμὰν ἐτέθη λοιπὸν ἐκ νέου εἰς ὁδοιπορίαν· ἀλλ' εἰς τὸν ἀριθμὸν τῆς δενδροστοιχίας Fernes σκληρὰ δοκιμασία τὴν ἀνέμενεν· ὁ θυρωρὸς δὲν εἶχε κανένα ὑποκόμητα εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἡ κ. Φουσμὰν ὠχρίασε φρικωδῶς καὶ ἐψιθύρισεν : Vallambreuse σᾶς λέγω Vallambreuse, δὲν ὑπάρχει ἀληθῶς ;

Ὁ θυρωρὸς ἐμειδίασε καὶ τῆς εἶπε :

Θὰ εἶναι ἴσως εἰς τὴν πλατεῖαν Ternés.

Ἀλλοίμονον ! ἡ πλατεῖα Ternés δὲν περιέχει δεκατέσσαρας οἰκίας, ἀλλ' ἡ ἄμοιρος κ. Φουσμὰν ἤρπασεν ἀπλήστως τὴν εὐτυχῆ αὐτὴν πληροφορίαν καὶ ἔσπευσεν ὡς τρελλὴ ἐπὶ τῆς πλατείας, ἔνθα αἱ ξανθοκόκκιναι καστανέαι ἐσκόρπιζον ἤδη μακρὸν ὁρμαθὸν φύλλων.

Αἱ μεγάλαι θλίψεις εἶναι βωβαί !

Εἰς τὸ τελευταῖον σταθμὸν αὐτοῦ τοῦ Γολγοθᾶ ἡ κ. Φουσμὰν ἐκάθησεν εἰς ἓν θρανίον μὲ τὴν κεφαλὴν μεταξὺ τῶν χειρῶν. Ἡ ὑπερβολικὴ αὐτὴ στενοχωρία τὴν παρέλυσε, τὴν κατέστησεν ἄφωνον, ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐξέλθῃ φωνὴ ἐκ τοῦ λάρυγγός της.

Διαβάται τινὲς καλῆς θελήσεως τὴν ἔβλεπον κακῶς ἔχουσαν ἐπὶ μιᾶς ἀμάξης καὶ τὴν ἐπανέφερον εἰς τὴν οἰκίαν της.

Ἡ δυστυχὴς ἔμπορος ἔπαθε τρομερὸν ἴκτερον μετὰ παροξυσμῶν, κατὰ τοὺς ὁποίους ἔβλεπεν ὀπωρικά, κυνήγια καὶ κονσέρβας μεταμορφούμενα εἰς βιολὶ φεύγοντα.

Καὶ τὸ βιολὶ Stradivarius ; θὰ ἐρωτήσητε.

Ἔ ! αὐτὸ ἦτο ἓν παζαρίσιον βιολί, τὸ ὁποῖον δὲν ἤξιζε τρεῖς καὶ ἥμισυ δραχμὰς—τὴν τιμὴν τοῦ ὀρνιθίου.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) **Μ. Β. Ζερβουδάκη.**

μίαν ἰδιαιτέραν γαλήνην καὶ ἡσυχίαν, ἡ ὁποία τὴν ἐξεκούραζεν ἐν γένει ἀπὸ τὴν συγκίνησιν καὶ τὴν νευρικὴν ταραχὴν τῆς ἐν Ἀθήναις ὀλιγοημέρου διαμονῆς της.

Ἡ Βυζαντινὴ Παναγία ὑπὸ τὸ ἀκτινωτὸν τοῦ χρυσοῦ πλαισίου της καὶ ὑπὸ τὰ ἀργυρᾶ ἀναθήματά της, φωτιζομένη ἀμυδρῶς ἀπὸ τὸ τρεμοσβῦνον φῶς τῆς λαμπάδας, ἐφαίνετο ὡς ἐμψυχουμένη καὶ ἐν τῇ ἀρρήτῳ μελαγχολίᾳ τοῦ χαμηλοῦ ναΐσκου ἡ μορφή της προσελάμβανε γλυκύτητα καὶ τὸ βλέμμα της ἐμειδία σχεδόν. Ἡ Σμυρναία κυρία ἐπίστευσεν εἰς θαῦμα. Βεβαίως ἡ Παναγία μὲ τὸ ὡραῖον ἐκεῖνο βλέμμα της τῆς ἔλεγε νὰ ἐλπίζῃ. Βεβαίως ἡ θαυματουργός της δύναμις θὰ ἐπροστάτευε τοὺς Ἕλληνας δρομεῖς καὶ ἡ θέρμη τῆς προσευχῆς της καὶ ἡ ὡραία λαμπάδα της θὰ εἶχεν ἀναντιρρήτως συντελέσει εἰς τὴν ἐξευμένισιν τῆς Παρθένου.

Καὶ ἡ Σμυρναία κυρία, ὀρθὴ τώρα πρὸ τοῦ εἰκονοστασίου καὶ ἀκουμπισμένη σχεδὸν εἰς αὐτό, προσεπάθει νὰ εἰσδύσῃ εἰς τοὺς λογισμοὺς τοῦ ζωγραφισμένου ζύλου καὶ ἐβίαζεν ἑαυτὴν νὰ ἀκούσῃ ἴσως καμμίαν προφητικὴν ῥῆσιν, ἀπὸ ἐκείνας, τὰς ὁποίας ἅγιαι γυναῖκες παλαιῶν χρόνων, ἤκουσαν μέσα εἰς τοὺς ναοὺς ἀπὸ τὰ στόματα θαυματουργῶν ἁγίων.

Αἴφνης ὡς καταληφθεῖσα ἀπὸ θείαν ἔμπνευσιν, ἀφῄρεσε μὲ βίαν χρυσῆν ἅλυσιν, τὴν ὁποίαν ἐφόρει ὡς βραχιόλι, καὶ στηρίζουσα δύω χρυσᾶς καρφίτσας ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς Βυζαντινῆς Παναγίας ἐπέρασε τὰ δύω ἄκρα τοῦ βραχιολίου της εἰς τοὺς ὤμους τῆς μελαγχροινῆς Θεομήτορος. Ἡ Παναγία μὲ τὸ χρυσοῦν αὐτὸ περιδέραιον ἠκτινοβόλει τώρα περισσότερον καὶ ἡ Σμυρναία κυρία, παλαίουσα σχεδὸν κατὰ τοῦ πόθου της νὰ ἀφήσῃ καὶ τὴν ἅλυσίδα τοῦ ὡρολογιοῦ της, πολύτιμον ἐνθύμιον ἐκεῖ, ἠσπάσθη τρὶς τὴν θείαν εἰκόνα καὶ ἔφυγε τρέχουσα.

Ἀλλ' ἐνῷ ἡ Σμυρναία κυρία ἐστόλιζε μὲ λαμπάδας πολυτίμους καὶ μὲ χρυσᾶ κοσμήματα τὴν Βυζαντινὴν Παναγίαν τῆς Καπνικαρέας, ἀποδίδουσα εἰς τὴν ταπεινὴν κόρην τῆς Ἱερουσαλὴμ ὅλην τὴν ἰδικήν της ἀγάπην πρὸς τοὺς χρυσοῦς στολισμοὺς καὶ πρὸς τὰς περιποιήσεις καὶ τὰς λατρείας καὶ ἡ ὑπηρετικὴ τάξις τοῦ ξενοδοχείου ἐπλήρωνε τὸν φόρον της εἰς τὴν γενικὴν τῆς ἡμέρας συγκίνησιν.

Εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ ξενοδοχείου, μόλις τελειώσαντες τὸ πρωϊνὸν συγύρισμα, ἦσαν συνηθροισμένοι οἱ ὑπηρέται. Εἷς ἐξ αὐτῶν, νέος εὔμορφος καὶ ρωμηὸς σωστὸς μὲ ὅλον τὸν ὑψηλὸν γιακᾶν του καὶ τὸ φράκον τὸ αἰώνιον, γνήσιον παλη κάρι τοῦ βουνοῦ, δρομεὺς εἰς τὰ παιδικά του χρόνια πρώτης δυνάμεως, εἶχε τὰ νεῦρά του ἀπὸ τὸ πρωΐ. «Ἀκοῦς νὰ μὴ καταλάβω πῶς μποροῦσε νὰ ἀγωνισθῇ ὅποιος ἤθελε, ἔστοντας καὶ ὑπηρέτης, ἔλεγεν εἰς τὸν θυρωρόν. «Ἄμ' δέν θὰ μοῦ γλύτωνε ὁ Φλάκ. Θὰ τὸν ἔβγαζα φλασκί, εἶπε μὲ θυμόν, ἐνῷ οἱ ἄλλοι ἐξεσποῦσαν εἰς ἀκράτητα γέλια.

Ἄμ' θάχανες τὴν θέσιν σου, φουκαρᾶ, τοῦ εἶπεν ὁ θυρωρός, οἰκογενειάρχης, θεωρῶν ὡς εὐτύχημα ἔκτακτον τὴν θέσιν του ὡς θυρωροῦ.

Τί λὲς, ἀδελφέ, εἶπε ἄλλος, μὲ κάποιαν εἰρωνείαν, διακόψας τὴν ἀνάγνωσιν τῶν *Καιρῶν* θὰ τοὔκοβαν, σύνταξι.

Θά μοῦφθανε ἡ τιμὴ νὰ νικήσω τὸν Φράγγο, εἶπεν ὁ πρῴην δρομεύς. Καὶ τί ἄλλη σύνταξι θὲς παρὰ νὰ ἰδῇς τὴ γαλανοκυματοῦσα νὰ ὑψώνητε γιά τὸ Μαραθόνιο; Μωρὲ ἂς ἄκου τὄνομά μου νὰ βροντήσῃ μέσα ἐκεῖ εἰς τὸ Στάδιον κα' ἀ πέθαινα τὴν ἰδίαν στιγμήν.

ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΠΑΤΣΙΦΑ ΚΑΙ ΥΙΟΥ

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐπεκτάσεως τοῦ καταστήματος «Σ. Πατσιφᾶ κ Υἱοῦ» προσετέθη ἐν αὐτῷ Εἰδικὸν Τμῆμα εὐθηνῶν καὶ ὡραιοτάτων ὑφασμ των ὧν λεπτομερὴς κατάλογος ἕπεται·

Ζεφήρια καὶ τσήτια ἀπὸ Λεπτ. 55 καὶ ἄνω.
Βατίσται νεώτατται καὶ ὡραιόταται πάσης ποιότητος.
Ὑφάσματα μαλλοβάμβακα ὁ πῆχ. ἀπὸ 1,50.
Ὑφάσματα ὁλομάλινα ὁ πῆχ. ἀπὸ 2,75 καὶ ἄνω.
Ταφτὰ χρωματιστὰ ἐκ καθαρᾶς μετάξης ὁ πῆχ. 3,90.
Φουλάρια σκέτα παντὸς χρώματος (Pougé) ὁ πῆχ. 2,25.
Μεταξωτὰ κλαδωτὰ διὰ φορέματα νυμφικὰ ὁ πῆχ. ἀπὸ δραχ. 5.
Κορδέλλαι μεταξωταὶ double face No 12 ὁ πῆχ. δρ. 0,90.
Χειρόκτια δερμάτινα (τοῦ grenoble) ἠγγυημένα τὸ ζεῦγος 6,50.
Βέλα πάσης ποιότητος καὶ χρώματος ἀπὸ δρ. 1 καὶ ἄνω ἕκαστον.
Μανδαπολάμια Ἀλσατίας ἀρίστης ποιότητος.
Ἀρώματα τῶν ἐξοχωτέρων ἐν Παρισίοις κατασκευαστῶν.
Eau de colagne εὐρωπαϊκὴ ἀπὸ 1,45 κατὰ φιάλην.
Ψαθαι καὶ ἐκλεκτὰ ἄνθη διὰ γυναικείους πίλους.
Διὰ τὰς μοδίστας ἐξαιρετικαὶ τιμαί.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

ΟΛΓΑ ΓΙΑΝΝΙΚΟΥ

(Ὁδὸς Ἑρμοῦ 99).

Ἡ καλλιτέχνης ἐργοστασιάρχις γυναικείων φορεμάτ καὶ στηθοδέσμων κ. Ὄλγα Γιαννίκου μετέφερε τὸ κατάστ μά της εἰς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ, ἀρ. 99, ἄνωθεν τοῦ καταστ ματος κ. Χρ. Σπηλιωπούλου.

Εἰς τὸ ἐργοστάσιον τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἐτάχθη μεταξὺ τ πρώτων τῆς πρωτευούσης, κατασκευάζονται κορσέδες ἐφ μιλλοι τῶν Παριζινῶν, ἀπὸ δρ 20-100. Διὰ φορέματα Ta leur. ζακέ αι καὶ φορέματα τῆς ἐποχῆς ἔχει προσληφ εἰδικὸς ράπτης, ἐργαζόμενος τελείως. Πρὸς τὴν ἐπιτυ ἐργασίαν τοῦ καταστήματος τούτου συνδυάζεται καλαισθ σία, εὐθηνία καὶ ἀκριβὴς ἐκτέλεσις πάσης παραγγελίας.

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ἀνωτάτης μορφώσεως, ἀρίστη μαθ ματικὸς ζητεῖ μαθήματα εἴτε καὶ προασκήσεις δι' ἐξετάσ ἀρρένων καὶ θηλέων. Εἶνε πολὺ εὐμέθοδος καὶ ἡ διδασκαλ της ἀποφέρει πάντοτε ἄριστα ἀποτελέσματα. Συνιστᾶ θερμότατα παρ' ἡμῶν. Ἡ διεύθυνσις εἰς τὸ γραφεῖόν μας.

ΚΟΡΗ ἀρίστης μορφώσεως καὶ τελειόφοιτος τῆς Γα λικῆς γλώσσης, συνιστωμένη δὲ θερμότατα παρ' ἡμῶν ζητ παραδόσεις. Ἡ διεύθυνσις εἰς τὸ γραφεῖόν μας.

ΔΙ' ΟΛΙΓΑΣ ΜΟΝΟΝ ΗΜΕΡΑΣ

30 ο)ο ἔκπτωσις τιμῶν 30 ο)ο

Τὸ μέγα καὶ παγκόσμιον ὑποδηματοποιεῖον Ι. Δ. Τσάμ μόνον δι' ὀλίγας ἡμέρας θὰ πωλῇ τὰ κομψότατα ἕτοιμα αὐτῷ ὑποδήματα μὲ ἔκπτωσιν 30 ο)ο.

Ἂς ἐπωφεληθῶσι τῆς περιστάσεως οἱ θέλοντες νὰ φο σουν ὑποδήματα τοῦ Τσάμη.